

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 281/2014-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 11. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť ORVIS družstvo KOŠICE, Opatovská cesta 10, Košice, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Tomkom, Advokátska kancelária, Floriánova 2, Prešov, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 10 C 65/2008-410 z 24. júna 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 555/2013-429 z 24. októbra 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť ORVIS družstvo Košice o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola elektronickým podaním 28. januára 2014 a poštou 29. januára 2014 doručená sťažnosť ORVIS družstvo

KOŠICE, Opatovská cesta 10, Košice (ďalej len „sťažovateľ“), z 28. januára 2014, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 C 65/2008-410 z 24. júna 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 555/2013-429 z 24. októbra 2013 a žiada vydať tento nález:

„Určuje, že v konaní na Okresnom súde Bratislava I, vedenom pod sp. zn. 10 C 65/2008 a Rozsudkom Krajského súdu Bratislava, sp. zn.: 3 Co 555/2013, bolo porušené naše ústavné právo na súdnu a inú právnu ochranu zakotvené v článku 46 ods. 1 a 48 ods. 2, Zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky, v znení neskorších predpisov, a článku č. 36 ods. 1 a č. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, uverejnenej v Zbierke zákonov pod č. 23/1991 Zb. nakoľko v označených konaniach súdy porušili naše ústavné právo v tom, že nám odňali svojim postupom konať na súde.“

Sťažovateľ zároveň žiadal priznať náhradu trov konania voči porušovateľovi vo výške 269,60 €.

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 10 C 65/2008, v ktorom sa domáhal po pripustení zámény účastníkov konania na strane žalovaného uznesením okresného súdu č. k. 10 C 65/2008-397 z 15. októbra 2012 proti Slovenskej republike, zastúpenej Úradom pre verejné obstarávanie (pôvodne voči Úradu pre verejné obstarávanie), náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vo výške 144 045,81 € s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom č. k. 10 C 65/2008-410 z 24. júna 2013 žalobu sťažovateľa z dôvodu premlčania zamietol a žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal. Rozsudok okresného súdu bol sťažovateľovi doručený 29. júla 2013.

Krajský súd rozsudkom č. k. 3 Co 555/2013-429 z 24. októbra 2013 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

Rozsudok okresného súdu č. k. 10 C 65/2008-410 z 24. júna 2013 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 555/2013-429 z 24. októbra 2013 nadobudol právoplatnosť 27. novembra 2013.

Sťažovateľ odôvodnil porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny rozsudkom okresného súdu č. k. 10 C 65/2008-410 z 24. júna 2013 a rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 555/2013-429 z 24. októbra 2013 tým, že všeobecné súdy vec nesprávne právne posúdili, ak v súvislosti so vznesenou námietkou premlčania žalovaným vychádzali z toho, že premlčacia lehota neprestala plynúť už podaním žaloby pôvodne proti Úradu pre verejné obstarávanie. Tento názor podľa presvedčenia sťažovateľa neobstojí, pretože pokiaľ ide o pôvodné označenie žalovaného, toto bolo iba nepresnosťou, nie uplatnením práva proti inému subjektu, než voči ktorému sa konanie po pripustení zámény v osobe žalovaného viedlo. Sťažovateľ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré podporujú jeho právny názor.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 53 ods. 3 prvej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) alebo Trestného poriadku.

Podľa § 57 ods. 2 OSP lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov končia sa uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď došlo k skutočnosti určujúcej začiatok lehoty, a ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu, nedeľu alebo sviatok, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň.

Podľa § 57 ods. 3 OSP lehota je zachovaná, ak sa posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť.

Ako vyplýva z podanej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 28. januára 2014, rozsudok krajského súdu č. k. 3 Co 555/2013-429 z 24. októbra 2013 bol sťažovateľovi doručený podľa jeho vlastného tvrdenia 27. novembra 2013. Rovnakým dňom bola naň vyznačená doložka o jeho právoplatnosti.

Sťažovateľ svoju sťažnosť datovanú 28. januára 2014 doručil ústavnému súdu elektronickým podaním 28. januára 2014, v rovnaký deň ju odovzdal i na poštovú prepravu a poštou bola ústavnému súdu doručená 29. januára 2014.

Dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu sťažovateľovi uplynula v pondelok 27. januára 2014, teda prv než sťažovateľ podal ústavnému súdu svoju sťažnosť.

Keďže lehotu uvedenú v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nemožno odpustiť, pričom sťažovateľovi táto lehota do dňa podania jeho sťažnosti ústavnému súdu preukázateľne uplynula, musel ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorenú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2014